

ANNO 3000

REINDER LOKHORST

GEBOREN TE GASSELTE OP 14 MAART 1932
OVERLEDEN TE WASSENAAR OP 15 APRIL 1996

ANNO 3000

HET ONBESCHREVEN BLAD

DOOR

REINDER LOKHORST

BEZORGD DOOR
GERT-JAN C. LOKHORST

CAPELLE AAN DEN IJSSEL
MM

*Opgedragen aan alle kerken
ter gelegenheid van de overgang van
het ene naar het andere millennium*

VERANTWOORDING

De hierna volgende bladzijden zijn afkomstig uit de nalatenschap van mijn vader, Reinder Lokhorst (Gasselte, maandag 14 maart 1932 – Wassenaar, maandag 15 april 1996).

Uit de door mijn vader met een Canon StarWriter 30 gemaakte diskette blijkt dat hij de hoofdstukken op de volgende data in 1996 voltooide.

Inleiding: ?

1: 19.2	9: 22.2	17: 16.3	25: 5.3	33: 8.3
2: 18.2	10: 22.2	18: 24.2	26: 1.3	34: 8.3
3: 19.2	11: 22.2	19: 24.2	27: 2.3	35: 8.3
4: 21.2	12: 23.2	20: 24.2	28: 4.3	36: 9.3
5: 21.2	13: 23.2	21: 26.2	29: 5.3	37: 9.3
6: 21.2	14: 22.2	22: 27.2	30: 5.3	38: 9.3
7: 22.2	15: 22.2	23: 29.2	31: 6.3	39: 10.3
8: 23.2	16: 22.2	24: 29.2	32: 6.3	40: 10.3

Epiloog: 15.3

Ik heb zo goed als niets aan de tekst veranderd. Ik heb alleen enige klaarblijkelijke verschrijvingen gecorrigeerd.

De inhoud van dit boek is het resultaat van een jarenlange worsteling met het christelijke geloof. De vorm is geïnspireerd door Arend Fokke Simonsz.'s *Het toekomstend jaar MMM* (Amsterdam 1792).

Dit boek zal stellig velen boeien. Want zoals het in een eerdere versie luidde: „Wie zou er nu niet iets willen weten omtrent de dertigste eeuw, ook al gaat het maar over de kerk? Je weet tenslotte maar nooit!”

Gert-Jan C. Lokhorst
Capelle aan den IJssel
28 juni 2001

INHOUD

Inleiding	7
1 Wie is God?	8
2 Wie was Christus?	9
3 De zin	9
4 Het evenbeeld van God	10
5 De ark van Noach	10
6 De Bijbel	11
7 Abraham	11
8 Mozes	11
9 De bakker en de schenker	12
10 De tien geboden	12
11 De berg Sinaï	12
12 De dood van de eerstgeborenen	13
13 Pascha	13
14 Uittocht	13
15 De heilige zalfolie	13
16 Van achteren	13
17 Evolutie versus schepping	14
18 IJdelheid	14
19 Het schrift op de wand	14
20 Het hiernamaals	15
21 De kerk en de tempel	15
22 Christelijk	15
23 De kerk	15
24 De maagdelijke geboorte	16
25 Het heilig hart	16
26 De heilige geest	16
27 Hersenen	17
28 Het misverstand	17
29 Pasen	18
30 Leven en dood	18
31 Katholieken en protestanten	19
32 Zonde	19
33 Nag Hammadi	19
34 Openbaring	20
35 Het laatste oordeel	20
36 Het verbond	20
37 Het duizendjarige rijk	21
38 Paradijs op aarde	21
39 Het koninkrijk van God	21
40 Het onbeschreven blad	22
Epiloog	22

JODENDEPORTATIE TE AMSTERDAM
Foto ter beschikking gesteld door het
Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie
te Amsterdam

DE UITTOCHT

*Zie hoe ze daar gaat,
Hoe dapper ze stapt,
Een tikje gebogen,
Zo echt, zo waar.*

*Zij is op reis door twee geloven,
Heel echt en heel waar,
Maar net niet zoals zij,
Zo echt en zo waar.*

*Haar bestemming is
Het land der duisternis,
De optelsom van die twee geloven.
't Is toch niet echt, 't is toch niet waar?*

*Eenmaal zullen wij van haar reis leren,
Dat altijd haar bestemming is,
Het land van licht.
Helemaal echt en helemaal waar.*

*Dan zien we pas goed hoe ze is,
Hoe dapper ze stapt,
Een tikje gebogen,
Hoe echt, hoe waar.*

INLEIDING

Het is allemaal begonnen met de hiervoor afgedrukte foto. Deze foto heeft mij zo sterk aangegrepen dat ik er het gedicht 'De uittocht' op heb gemaakt.

Dit gedicht houdt een belofte in die ik feitelijk helemaal niet waar kan maken, want oorlogen zijn er altijd al geweest en zij zullen altijd wel blijven bestaan omdat niemand in staat is om ze te verhinderen of uit te roeien.

Alleen God kan dat, zo wordt gezegd, maar ja, dat lijkt niet meer te zijn dan een vrome wens of een loze kreet.

In die tijd woonden wij op de Veluwe en was het mijn gewoonte om 's avonds een eindje te gaan fietsen. Vaak rustte ik dan even uit op mijn eigen favoriete plekje. Dat is een heuveltje midden op de heide. Op die plaats kun je namelijk in een helicopter-view het gehele landschap overzien. Min of meer toevallig was ik daar ook tijdens de jaarlijkse dodenherdenking.

In de verte hoorde ik kerkklokken en voor mijn geestesoog zag ik de herdenkingsklok van de Waalsdorpervlakte, die ik al vaak op de televisie had gezien.

Klokken ademen vrede, maar ik dacht: Er is eigenlijk helemaal geen vrede. De vrede is slechts een schijnvrede en alleen bij ons is het toevallig vrede. Onwillekeurig schoot me weer het beeld te binnen van dat meisje op de foto. Voor haar had ik mijn gedicht gemaakt en toen ik het maakte hilde ik tot in het allerdiepste van mijn ziel.

Hoe dat kwam wist ik niet, maar het was alsof ikzelf het middelpunt van alle ellende van de wereld was. Ook nu begon dat weer. Ik stond met mijn beide

armen in de hoogte en vanuit de grond van mijn hart schreide ik en riep ik in de onmetelijke ruimte boven mij: „Waarom, waartoe, waarvoor?”

In pure wanhoop hield ik beide handen voor mijn ogen. Toen ik mijn handen weghaalde stond er iemand voor me. Ik schaamde me.

Hij zei: „Waarom schaamt u zich? Omdat u hilde? Ik weet waarom en als u daarom huilt hoeft u zich niet te schamen en zeker niet voor mij.”

Hij leek op een priester, ik zag het aan zijn boord. Ik hield me groot en zei: „Oh, het is niks en het is al weer over.”

Hij zei: „U bevindt zich hier op heilige grond. Dit is de paasheuvel.”

Ik zei: „Neemt u mij niet kwalijk, maar u vergist zich, die is daarginds meneer, dit is een gewone heuvel.”

Hij: „Daarginds is de officiële paasheuvel, maar hier bent u op de officieuze en die is de belangrijkste van de twee. Hier riep u in de ruimte en ziehier, hier ben ik.”

Ik zei: „Wie bent u dan eigenlijk?”

Hij zei: „Ik ben een mens en ik leef in de dertigste eeuw. In de eerste plaats ben ik 'mens' en in de tweede plaats 'een mens' en ik ben hier als 'mens'. Als 'mens' is mijn naam A. Stranger, als u begrijpt wat ik bedoel.”

Ik zei: „Het komt een beetje vreemd op mij over, maar als ik u goed begrijp bent u tegelijkertijd één en iedereen?”

Hij: „Dat bedoel ik en dan meer 'iedereen' dan 'één'. Net zoals 'allemaal dezelfde naam' op hetzelfde neerkomt als 'niemand een naam'.”

Ik: „Ja, wij kennen dit van 'de onbekende soldaat'; deze vertegenwoordigt alle soldaten.”

Hij: „Bij ons geldt dat voor Adam en Eva en Maria in de Rooms Katholieke Kerk.”

Ik zeg: „Bestaat die kerk dan nog in het jaar 3000?”

Hij: „Natuurlijk, wij zijn allemaal van de kerk en daardoor ben ik hier op de paasheuvel. Wij leven ruimtelijk, zodat het heden, het verleden en de toekomst tot een drieëenheid worden. Echter, ik moet u bekennen dat het verleden voor ons zo lang geleden is dat het van het bewuste naar het onbewuste dreigt te verhuizen. De mensen zijn bij ons namelijk eerder geneigd om naar de toekomst te kijken dan naar het verleden. Ik ben een priester en zou graag paus willen worden, zoals overigens alle priesters. Ik hoorde uw stem in de ruimte en ik had direct al het gevoel dat wij wellicht heel goed samen zouden kunnen werken. Zoudt u dat willen?”

Ik zei: „Het ligt aan wat ik moet doen, want ik moet u bekennen dat ik van kerkelijke zaken bitter weinig afweet. Ik ben niet godsdienstig opgevoed en katholiek noch protestant en eerlijk gezegd geloof ik niet zo veel van wat men in de kerk beweert. Er-

gens geloof ik wel dat er een God is, maar wie of waar Hij is, dat weet niemand, geloof ik. En tegen u gezegd, had ik ook nooit geloofd dat er in de dertigste eeuw nog priesters zouden zijn. Bovendien verwachtte ik ook dat de kerk dan al lang ter ziele zou zijn. Maar als u zegt dat u een priester bent en dat u in de dertigste eeuw leeft, wie ben ik dan om te zeggen dat dat niet waar is?"

Hij zei: „Hetzelfde geldt voor de twee paasheuvels. U gelooft in de officiële en ik in zowel de officiële als de officieuze. Ik geloof dus in beide. De officiële is mannelijk en de officieuze vrouwelijk georiënteerd.”

Ik zei: „Wellicht kunt u zich beter vervoegen bij een dominee; die zijn hier genoeg op de Veluwe.”

Hij: „Misschien heeft u daar ook wel gelijk in, maar de moeilijkheid is dat ik hen hier nooit aantref.”

Ik: „Zij zijn meestal daarginds op de officiële heuvel en wat zou een dominee te zoeken hebben midden op de heide? Bovendien, wat zouden de mensen wel niet denken? Nee, dominees vindt u hier niet, die horen bij hun eigen kudde. Maar zegt u maar wat ik moet doen.”

Hij zei: „Ziet u deze steen?"

Ik: „Natuurlijk zie ik die steen.”

Hij: „Hoe ziet die steen eruit?"

Ik: „Aan de ene kant rond en aan de andere kant vlak.”

Hij: „Hier heb ik nog een steen en mijn vraag aan u is: Heb ik hier nu twee hele stenen of twee helften?"

Ik zeg: „Allebei.”

Hij zegt: „U bent aangenomen, want zo is het ook met de officiële en met de officieuze wereld. Deze vormen twee tegenovergestelde en geheel aparte werelden en samengevoegd vormen zij het grote geheel. De ene wereld benoemen jullie met het woord ‘wereld’ en de andere is de kerk. Bij ons zijn deze beide geïntegreerd en dat is de wereld van God; in die trant denkt God! God denkt bekeerd. Aldus transformeert deze paasheuvel in een met sneeuw bedekt moeras. Daar zal mijn ‘tweede ik’ als een engel voor u verschijnen, tenminste als u dat wilt. Aan haar zult u alle vragen kunnen stellen, die u bezig houden en zij zal antwoord geven naar de inzichten van de dertigste eeuw. Hoe staat u daar tegenover?"

Ik zei: „Ik zou niets liever willen dan dat, maar hoe gaat dat dan?"

Hij zegt: „Het is een bewustwordingsproces. U stelt voor uzelf een vraag en vervolgens komt u hier naar toe en u loopt tegen de wijzers van de klok in driemaal om deze heuvel. Terwijl u dat doet verandert de heuvel in het sneeuw witte landschap en zult u zich op de plek wanen waar ik over sprak. U doet dat eenmaal per maand. Begrepen?"

Ik zei: „Accoord.”

Hij: „Voor deze vragen geldt echter één beperking en dat is dat u niet mag vragen wat de gemeenschap

van de heilige geest inhoudt. De reden hiervan is dat alleen een gemeenschap van mensen dat mag vragen en voorlopig bent u meer ‘een mens’ dan ‘de mens’.”

Ik: „Het lijkt wel science fiction.”

1 WIE IS GOD?

De hele maand blijft het gesprek met Stranger in mijn achterhoofd hangen en ik ben vastbesloten om het er maar eens op te wagen. Ik heb de vraag opgeschreven en deze luidt: „Wie of wat is God?" Eindelijk is het zover en om dezelfde tijd arriveer ik bij de paasheuvel. Ik neem het briefje in de hand en tegen de wijzers van de klok in loop ik langzaam om de heuvel. Langzaam verandert het landschap in een sneeuw witte vlakte. Ik zie een spoor en ik begrijp dat ik dat spoor zal moeten volgen. Het spoor loopt met een wijde boog om een veld. Ik zie de maan boven me en deze is gelukkig dezelfde als bij ons. Rechts van mij zie ik een tweede spoor en daarin zie ik een vrouw en ik weet niet hoe het komt, maar ik weet dat die vrouw de engel is, waarover Stranger heeft gesproken. Zij volgt haar eigen spoor, dat parallel aan het mijne blijkt te lopen. Omdat zij niets zegt begin ik het gesprek en zeg: „Neemt u mij niet kwalijk, maar kent u een zekere meneer A. Stranger?"

„Ach,” zegt zij, „dat ben ik, ik ben namelijk de andere en de vrouwelijke helft van de mens en daarmee ook van hem. Ik had u al verwacht en ik heet u hartelijk welkom in dit voor u wellicht onbekende land.”

Ik zeg: „Het landschap hier lijkt wel op het paradijs. Alles is zo wit en zo rein.”

Zij glimlacht en zegt: „Dan zijn wij hier Adam en Eva.”

Ik zeg: „Dat zou heel mooi zijn, maar wel ietwat utopisch en niet realistisch, gelooft uzelf ook niet?"

Zij: „Ach, bij ons in de dertigste eeuw is de eeuwenoude menselijke droom werkelijkheid en zo gewoon dat wij ons daarvan niet eens meer bewust zijn. Bij jullie is dat nog een onbeschreven blad en daarmee moeten wij heel voorzichtig omgaan, want zo'n blad is zó bevestigd. Voor de zekerheid zou ik het voorlopig maar onbeschreven laten en aan de andere zijde kunnen wij er dan een beetje over praten.”

Ik zeg: „Mij best.”

Plotseling schiet het door me heen dat ik hier alleen met een vrouw ben. Het is maar goed dat niemand mij hier ziet, want wat zal men wel niet denken. Ik zal het zakelijk houden en zeg: „Ik mag hier vragen wat mij bezighoudt. Mijn eerste vraag staat in verband met de uittocht. Als er een God is, dan snap ik niet dat hij dat allemaal maar lijdelijk over zich heen laat gaan. Mijn vraag luidt dan ook: ‘Wie of wat is God?’”

Zij zegt: „Weet u dat niet? Ik dacht nogal liefst dat iedereen bij jullie dat wel wist. Maar als u mij dat vraagt dan is God in het jaar 3000 dezelfde als in

het jaar 2000 en wel de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Het evenbeeld van God is de vader, de zoon en de heilige geest met kleine letters en na de vader en de zoon is de heilige geest de moeder en de dochter. Het evenbeeld is bovendien gelijk aan de opgestane Christus, want in hem zijn het mannelijke en het vrouwelijke als een eenheid van tegendelen verenigd. Bij ons geldt dit niet alleen in theorie, maar ook in de praktijk en zodoende zijn het mannelijke en het vrouwelijke in evenwicht. Ik moet zeggen, deze vraag was niet zo moeilijk.”

Toen was ik weer terug op de paasheuvel.

2 WIE WAS CHRISTUS?

Het antwoord van de vorige keer was zo kort en bondig dat ik het amper heb begrepen. Ik begrijp wel dat ik niet opnieuw kan vragen wie God is, maar wel kan ik nog vragen wie Christus was in de ogen van de dertigste-eeuwers. Lang voor die tijd heb ik mijn huiswerk al klaar. Het zal mij benieuwen. Ik loop weer om de paasheuvel en dan is er weer het sneeuw-witte landschap.

Zij zegt: „Zoals ik al zei waren in Christus het mannelijke en het vrouwelijke als een eenheid van tegendelen verenigd en met name waren de mannelijke tweede natuur en de vrouwelijke eerste natuur met elkaar verenigd. Hij was van nature de ‘monachos’ en androgyn en we kunnen ook stellen dat hij een man was met een vrouwelijke natuur. Die vrouwelijke natuur is de heilige geest en die geest is gekruisigd toen Christus is gekruisigd. Dat was ten tweede male, want eerder was dit al gebeurd tijdens de zondeval, want vanaf die tijd domineerde het mannelijke. Echter zo rond het einde van de twintigste eeuw en bij het begin van de eenentwintigste eeuw is men zich daarvan bewust geworden en die tijd staat dan ook bekend als de opstanding van de geest van Christus en dat is tegelijkertijd de opstanding van de vrouwelijke geest tegen de dominante mannelijke geest. Deze opstanding valt samen met de bewustwording van het evenbeeld van God. Deze vindt plaats door God te dienen via Zijn evenbeeld. Dat is gods-dienst. Bij ons in de dertigste eeuw dienen wij God op die wijze zowel in theorie als in de praktijk. Samenvattend betekent dit dat er een mannelijke en een vrouwelijke natuur in ons allemaal is en het verschil met Christus is dat de vrouwelijke natuur bij jullie onderdrukt wordt en wel zodanig dat jullie je van die natuur niet eens meer bewust zijn. Dat was de boodschap die Christus bracht en het opmerkelijke was dat hijzelf die boodschap was. Hijzelf was het evenbeeld van God als de vader, de zoon en de heilige geest van de moeder en de dochter. Deze laatste vertegenwoordigen het dominante vrouwelijke als de teruggekeerde Eva in het paradijs. Dat is de uittocht.”

Het was ook mijn eigen uittocht, want ik bevond mij weer op de paasheuvel. Ik had er wel eens van ge-

hoord dat er twee naturen in de mens huisden, maar de uitwerking hiervan was mij onbekend. Het schijnt zo te zijn dat men in de dertigste eeuw leeft naar de geest van twee naturen en dat wij in de twintigste eeuw leven naar slechts één. Daarom leven wij tweedimensionaal en zij driedimensionaal. Wij leven in het heden en het verleden en zij in het heden, verleden en toekomst. Het laatste lijkt mij ideaal.

3 DE ZIN

Het was allemaal zo compact dat ik het nauwelijks heb begrepen. Volgens mij heeft het allemaal weinig zin. Dat brengt mij op het volgende idee en ik zal haar vragen wat de zin van dit alles is, want bij ons vindt men in het algemeen dat godsdienst zinloos is. Ik stel mijn vraag meteen als ik daar ben.

Zij zegt op ernstige toon: „U vraagt naar de zin? Hoe kunt u nu vragen wat de zin van het paradijs is? Dat weet toch iedereen. Ik zei toch dat het evenbeeld hetzelfde als Christus is en Christus is het mensenkind. Het mensenkind is het kind van de mensheid als geheel en de kleinste eenheid hiervan is de vader, de zoon, de moeder en de dochter.”

Ik zeg: „Neemt u mij niet kwalijk dat ik u onderbreek, maar wat is in vredesnaam het verschil tussen het mensenkind en een gewoon kind?”

Zij zegt: „Dat u dat nog niet weet. Het mensenkind is het ‘geloof’ in een kind en het is de gelijkenis van een gewoon kind. Een gelijkenis is dat het erop lijkt, maar dat het tegelijkertijd geheel anders is in die zin dat het einde gelijk is aan het begin. In die geest wordt ook gesproken over ‘de maagdelijke geboorte’, begrijpt u? De zin van het mensenkind is tevens een gelijkenis van de zin van een gewoon kind. De laatstgenoemde dient de soort kwantitatief en de eerste kwalitatief en beide in evenwicht doen de soort eeuwig voortbestaan. Dat is tevens de zin van de zondeval. Eerst waren er slechts twee mensen op de aarde, Adam en Eva. De continuïteit van de soort was uitermate slecht gewaarborgd, dat kunt u wel begrijpen. Na de zondeval werd de nadruk gelegd op de kwantiteit en in de twintigste eeuw waren er zoveel mensen op de aarde dat de continuïteit opnieuw niet gewaarborgd was. Daarom werd dit zo rond het jaar 2000 doorbroken en werd de nadruk weer gelegd op de kwaliteit. Nu in 3000 zijn beide in evenwicht en dat betekent dat de wereldbevolking in het jaar 3000 ongeveer met de helft is afgenomen vergeleken met het jaar 2000. Begrepen?”

Ik: „Ja, ik heb het begrepen en tevens heb ik nu de zin van Godsdienst begrepen.”

Zij: „Zoals ik al zei gaat het om de continuïteit van de soort. Het overlevingsinstinct staat, zoals alle instincten, dicht bij het lichamelijke. In de levende natuur is de continuïteit geregeld door de voortplanting. Ieder levend wezen plant zich voort met het doel de soort in stand te houden. Hetzelfde geldt voor de

mens. De mens vormt echter een gevaar voor zichzelf. Ik had het reeds over de rivaliteit en de voortdurende concurrentiestrijd van het mannelijke. Deze zijn inherent aan de dierenwereld en het zal duidelijk zijn dat dit voortkomt uit het instinct. Als dit fenomeen niet wordt begrepen is het gevaar niet denkbeeldig dat de gehele soort hieraan ten ondergaat. Zodra dit gevaar reëel wordt is men ontvankelijk voor de realiteit en verandert het onbewuste in het bewuste. Met name wordt men er zich van bewust dat de mens zelf het tij niet kan keren, maar dat alleen God dat kan door Zijn Zoon, die tegelijkertijd Zijn Dochter is. Het is gekoppeld aan de voortplanting, want het betreft hier geen 'kind van mensen', maar het mensenkind. Het mensenkind is het kind van alle mensen, of van de gehele soort. Samenvattend betekent dit dat de voortplanting en daarmee 'het kind van mensen' samen met de gemeenschap van de heilige geest en het mensenkind de waarborg vormt dat de soort eeuwig voortbestaat of, zoals ook wel wordt gezegd, dat de mens eeuwig leeft. Dat is de zin van Godsdienst."

Even ben ik sprakeloos, alhoewel het nauwelijks tot mij doordringt, want ik had nooit in die richting gedacht. Ik dacht uitsluitend individueel, maar de grote fout die ik maakte was dat God denkt in termen van het grote geheel. Voor die vrouw schijnt dat allemaal normaal te zijn; welke vrouw zou bij ons trouwens zo praten? Zij lijkt mij super-intellectueel.

Dan ben ik weer terug op de paasheuvel.

4 HET EVENBEELD VAN GOD

Zij spreekt maar over het evenbeeld van God als de vader, de zoon en de moeder en dochter, maar wie zijn zij eigenlijk en hoe kan dat?

Zij zegt: „Dat is naar de leeftijd gereguleerd en omdat het evenbeeld gelijk is aan Christus is het aan Zijn belangrijkste levensperioden gerelateerd. Verder staat het mensenkind hierbij centraal. Op zijn twaalfde jaar ging Christus voor het eerst naar de tempel en op zijn drie maal twaalfde oftewel zesendertigste jaar werd hij gekruisigd. Als man is hij gestorven en als vrouw van zesendertig jaar weer opgestaan. Na twaalf jaar gaat ook zij naar de tempel en zij is dan achtenveertig jaar. Het kwantitatieve in aanmerking genomen komen we tot de volgende levensperioden:

- A 0–12 jaar: kindertijd;
- B 12–24 jaar; kwalitatief: zoon/dochter evenbeeld van God;
- C 24–48 jaar: kwantitatief: krijgen en opvoeden van kinderen;
- D 48–60 jaar: kwalitatief: vader/moeder evenbeeld van God;
- E 60 jaar en ouder: kind van God.

Op deze wijze is ons leven gereguleerd en we weten nu ook wie de zoon is en wie de dochter en de vader en de moeder. Zoals u weet is God geen kapotmaker, maar heelmaker en de vader en de moeder zijn reeds met elkaar getrouwd, zodat dit als de vervolmaking van hun huwelijk kan worden beschouwd. Zij zijn dan zowel met elkaar als met God getrouwd en omdat Christus het evenbeeld van hetzelfde is kunnen we ook stellen dat hun huwelijk christelijk is bevestigd. Begrijpt u?"

Ik begrijp het en ik begrijp ook dat de dertigste eeuw toch wel heel anders is dan de twintigste. Ik dacht altijd dat de vooruitgang op het materiële vlak zou liggen of dat men met raketten naar de maan zou vliegen, maar dat het huwelijk vervolmaakt zou worden, nee, wie had dat nou verwacht? Onthutst kom ik weer terug op de paasheuvel.

5 DE ARK VAN NOACH

Zij kan wel wat zeggen, maar wie zegt mij dat het waar is? Hoe zit dat dan met de ark van Noach?

Zij zegt: „Het verhaal van de ark van Noach is een gelijkenis. Het lijkt er op, maar tegelijkertijd is het totaal anders. Het gaat hier natuurlijk niet om een gewone boot, maar zoals u zult begrijpen is deze boot een huwelijksboot. Het is de huwelijksboot van de liefde tot God door het evenbeeld van God. Noach is de man die in God gelooft tot in het absurde. Hij is bekeerd en hij verlaat zich niet meer op zijn verstand, maar op zijn instinct. Hij handelt naar het masterplan van God. Zijn verhaal wordt pas werkelijkheid zodra de zonde de overhand neemt en het aantal mensen de soort bedreigt, zodat we kunnen spreken van een overpopulatie. Dat is de zonde van het geheel en in die overpopulatie neemt de zonde de overhand. Dan is de tijd gekomen voor het evenbeeld van God, want daarmee wordt de kwaliteit in evenwicht gebracht met de kwantiteit en het merkwaardige is dat dit berust op hetzelfde basisprincipe, namelijk de gemeenschap van de heilige geest. De heilige geest komt hiermee in de plaats van de zondige geest en de activiteit van het mannelijke wordt door het vrouwelijke overgenomen. Men noemt dat ook wel de spiritualiteit van de heilige geest. Dat is de clou van het verhaal van de ark van Noach. De zondvloed verwijst naar de mannelijke activiteit. De paren inclusief de dieren wijzen op het instinctieve. De ark zelf is het evenbeeld. De duif is de moeder vanwege haar haarkleur. De olijftak is de zoon. De berg wijst op het hogere van Gods masterplan. De regenboog wijst op de gevoelens tijdens de gemeenschap van de heilige geest. Alle nuanceringen komen naar voren. Tevens zegt de regenboog dat het evenbeeld van God de soort die mens heet eeuwig doet voortbestaan, of anders gezegd: Dat de mens eeuwig leeft. Dat is het verhaal van de ark van Noach. Dit is de versie voor volwassenen. Begrepen?"

Ik weet niet wat ik er van moet denken. Enigszins beneveld keer ik terug op de paasheuvel en ik denk: ben ik nou gek, of zijn zij gek, daar in de dertigste eeuw?

6 DE BIJBEL

Ik vraag me af hoe het nu precies met de Bijbel zit, want nu word ik overal nieuwsgierig naar. Eerst moest ik er niet veel van hebben, maar als je het op deze wijze bekijkt wordt het veel duidelijker en zie je de zin ervan. De Bijbel beschouwde ik als een soort sprookjesboek, maar ik zie wel dat ik mij deerlijk vergist heb, want je kunt de verhalen ook nog op een volwassen manier zien. Ik begrijp dat het zowel een sprookjesboek voor kinderen is als de bittere werkelijkheid voor wie volwassen is. Als ik weer op het sneeuw witte veld ben vraag ik het meteen aan haar.

Zij zegt: „De Bijbel is een testament uit de tijd van vóór de zondeval en op grond van de Bijbel is de terugkeer van het paradijs op aarde mogelijk. Zoals ik al zei is het niet zo dat alleen het paradijs er is, maar het is een kwestie van allebei, zodat ook de zonde blijft. Deze wordt echter overwonnen door de heilige geest en dat gebeurt telkens opnieuw. Overigens is de zonde geen echte zonde en je moet er ook niet te zwaar aan tillen, want zoals de Bijbel zegt is de mens door God geschapen, en daarmee dus inclusief de zonde. De zonde is daarom de onopzettelijke zonde of zoals je ook kunt zeggen een noodzakelijk kwaad, want zonder zonde is er ook geen heiligheid.”

Ik zeg: „Bij ons wordt daar altijd nogal zwaar over gedacht, vooral op de Veluwe.”

Zij zegt: „Je moet er ook niet licht over denken, maar het wel in het juiste licht zien. Hetzelfde geldt voor het goed en het kwaad. De mens in de dertigste eeuw is wat dat betreft exact gelijk aan de mens in de twintigste eeuw. Het verschil is dat het kwaad bij ons zodanig wordt gereguleerd dat het kwade in het goede transformeert. Het is maar net welk systeem je hanteert en zoals ik al eerder beweerde kiezen wij voor het evenbeeld van God. Zowel het kleine als het grote verband wordt hiermee gereguleerd, want je krijgt hiermee de maatschappij zoals God die heeft geprogrammeerd. Begrijpt u?”

Ik zeg: „Maar hoe zit het dan met de Bijbel als het Oude en het Nieuwe Testament?”

Zij zegt: „Dat is heel eenvoudig, want zoals ik al gezegd heb is het evenbeeld van God gelijk aan Christus, zodat deze wezenlijk gelijk zijn. Onthoud dat van mij. De Bijbel is het boek dat de terugkeer van God op de aarde beschrijft en deze terugkeer vindt plaats door Gods evenbeeld. Dat is alles.”

Ik begrijp het wel en niet, maar ik merk dat ik weer op het uitgangspunt terug ben.

7 ABRAHAM

Ik ben in de Bijbel gaan zitten lezen en nu moet ik toch eens vragen hoe dat met Abraham zat, die zijn zoon geofferd heeft.

Zij zegt: „Abraham was zijn tweede naam en zijn eerste Abram. Zijn vrouw heette Sarai en later Sara. Het betekent dat zij tot de eerste natuur bekeerd zijn en in de geest van Gods evenbeeld denken. In die geest heeft Abraham zijn zoon geofferd. Het was dus geen offer zoals mensen denken die naar de tweede natuur leven, maar het ging er om dat de zoon de tweede natuur opofferde ten behoeve van de eerste natuur en het evenbeeld van God. Hetzelfde gold voor Sara. Zij kreeg een kind op haar negentigste jaar. Naar de tweede natuur is dat onmogelijk, maar het is wel mogelijk naar de eerste natuur, want zoals wij zagen bij de leeftijdsperiodes was Sara naar de tweede natuur gerekend geen negentig jaar, maar negentig min zesendertig, dat wil zeggen vierenvijftig jaar, en dat is precies het gemiddelde van achtenveertig en zestig jaar. Zo zien we dat met de leeftijd van Sara de leeftijdsperiodes worden bevestigd.”

Ik zeg: „Stel dat de man zestig jaar is en de vrouw vierenvijftig jaar. Wat is dan het uitgangspunt? Vieren-vijftig of zestig jaar?”

„Altijd het vrouwelijke en daarom vierenvijftig jaar.”

Met dat gegeven ben ik weer terug op de paasheuvel.

8 MOZES

Ik zeg tegen haar: „Wie was Mozes nu eigenlijk?”

Zij zegt: „Mozes is bekend geworden van het biezemandje. Dit is een variant van de ark van Noach en het wil zeggen dat Mozes niet meer naar de tweede, maar naar de eerste natuur leefde. Hij was hiermee gelijk aan Christus en dacht in termen van het evenbeeld van God. Uit hoofde hiervan was het logisch dat hem de Engel des Heren verscheen op de berg Horeb als een vuurvlam midden in de braamstruik. Hij keek toe en hij zag dat de braamstruik in brand stond, maar niet verteerd werd. Mozes stond op heilige grond. God zeide tot Mozes: Ik ben, die Ik ben. Mozes zei: En als zij mij niet geloven? God zei: Wat hebt gij in uw hand? Een staf. Werp die op de grond en de staf zal in een slang veranderen. Mozes greep de slang bij de staart en de slang werd een staf in zijn hand. Toen zei God tot hem: Steek uw hand in uw boezem. En zie zijn hand was melaats, sneeuw wit. Daarop zei God: Steek uw hand opnieuw in uw boezem. En toen hij deze er weer uittrok was deze geworden als zijn overige vlees. En als zij u nu nog niet geloven, dan zult gij Nijlwater nemen en uitgieten op het droge en het zal bloed worden. Dit is misschien wel het allermooiste. Dat de braamstruik niet verteerde wil zeggen dat het legaal is, zoals het huwelijk

legaal is. Het gaat hier namelijk om de techniek van de gemeenschap van de heilige geest en omdat God daarin manifest is, is God daar degene die Hij is. Vandaar dat God zegt: Ik ben die Ik ben. Hetzelfde geldt voor de mens. Hij is door God geschapen en naar Zijn evenbeeld geprogrammeerd en vandaar dat hij hier volkomen zichzelf is. Alle andere situaties zijn min of meer opgelegd door het verstandelijke en dat is het diensthuis van Egypte. Met de gemeenschap van de heilige geest wordt dat diensthuis verlaten en dat wordt als een enorme bevrijding ervaren. Het is het paradijs op aarde. Centraal hierin staat de moeder van het evenbeeld van God. Zij zal als de Engel zijn. Zij is als Sara, die op haar negentigste jaar nog een kind kreeg. Het kind is het mensenkind en het geloof in een kind en zij zal in de plaats hiervan als een vuurvlam in de braamstruik zijn. Wat het mannelijke was, dat zal het vrouwelijke zijn. Begrepen?"

Ik zeg: „Nee, ik heb het niet begrepen en vooral het laatste niet.”

Zij zegt: „Dat is ook niet de bedoeling en ik zal u ook zeggen waarom. U bent geen gemeenschap van mensen in de zin van een christelijke gemeente of een kerk, maar u bent slechts een individu. En wij mogen dit alleen verder toelichten als een dergelijke gemeenschap er om vraagt. Begrepen?"

„Ik heb het volkomen begrepen.”

Ik denk: wie ben ik dat zij dat zou moeten vertellen? Dan zou ik als eenvoudig mens als Mozes zijn. Dat zou ik niet kunnen en niet willen. Ik zou dan weer liever terug op die onooglijke paasheuvel zijn. Niemand had dit verwacht en iedereen heeft zijn oog op de officiële paasheuvel gericht. Wie denkt er nu in vredesnaam aan een officieuze paasheuvel? Zo'n vreemde vogel ben ik.

9 DE BAKKER EN DE SCHENKER

Ik denk: Zij vertelt veel nieuws; nu zal ik haar eens vragen over de dromen van de bakker en de schenker, want dat verhaal is mij van catechisatie bijgebleven.

Ik loop weer om de paasheuvel heen en ik stel deze vraag op de berg.

Zij zegt: „Faraó was de Heer naar de tweede natuur en God is dat naar de eerste natuur. De bakker en de schenker zondigden allebei. Het is de zondeval. Zij droomden van het paradijs. De schenker droomde in de geest van de ark van Noach. Hij droomde dat de duif een olijftak in zijn bek droeg en droomde daarmee in termen van de gemeenschap van de heilige geest. Hij droomde zoals het een schenker betaamt. Hij dacht dat hij de wereld kinderen schonk in de gedaante van het mensenkind. De bakker droomde ook van het paradijs. Hij dacht in bakkerstermen en daarmee in de geest van zoete broodjes bakken ten aanzien van God. Dit typeert het verschil tussen de dertigste en de twintigste eeuw. Wij zijn de schenkers en jullie de bakkers. Hoe is het afgelopen?"

Ik zeg: „Ik heb het begrepen. Pas nu begin ik jullie te geloven.”

10 DE TIEN GEBODEN

De tien geboden zijn voor mij altijd een farce geweest waar je je toch niet aan kunt houden. Ik zal eens vragen hoe dat in de dertigste eeuw is.

Zij zegt: „Zoals ik al vele malen gezegd heb is het verschil tussen jullie en ons dat jullie alleen na de zondeval leven en wij na en voor de zondeval. Dat lijkt een klein verschil, maar het is groot, want de tien geboden zijn ingesteld door God. Wij maken geen gesneden beelden van hoe wij moeten leven en daarom verwerpen wij denkbeelden en ideologieën. Wij richten onze maatschappij in naar het evenbeeld van God. Het kwade zoals dit in de geboden beschreven staat wordt reeds geëlimineerd voordat het zich aandient. Wat de tien geboden niet willen willen wijzelf ook niet.”

Ik zeg: „Steelt men bij jullie dan niet?"

Zij zegt: „Als er niets te stelen valt zul je ook niet stelen. Echtbreken doe je ook niet, omdat het huwelijk reeds een deel van God is en dat zet je voort in de gemeenschap van de heilige geest. Je bent dan niet met slechts één getrouwd maar met allen en waarom zou je dan echtbreken? Daarom is het maar net welke maatschappij je kiest. De mens is niet slecht. Hij is zoals hij door God is geschapen en geprogrammeerd. Als de maatschappij waarin hij leeft daarop niet is afgestemd, ja, dan is hij misschien slecht. Begrepen?"

Ik zeg: „Eigenlijk is het logisch. Het is alsof ik het altijd al heb geweten.”

Zij zegt: „Natuurlijk, het is je eerste natuur en daarom wist je het wel, maar je was het vergeten.”

11 DE BERG SINAI

Ik had gehoord dat God daar verscheen voor Mozes. Wat gebeurde daar?

Zij zegt: „De berg Sinai is de tempel. Men hoort donderslagen en ziet bliksemflitsen. De tempel is vrouwelijk bepaald en hierin wordt het mannelijke overwonnen. Het is het vrouwelijke vuur dat als een oven heerst waarin het mannelijke geofferd wordt. De berg is gehuld in een wolk van rook. De tempel is een heilige plaats en evenals het huwelijk is het een geheim en tegelijkertijd openbaar. Dat wil zeggen: het is een publiek geheim. Deze berg is wezenlijk gelijk aan de Engel Gods als een vuurvlam in de braamstruik. Tegelijkertijd is dit voor het mannelijke de allergrootste plaag. Deze plaag wordt verwoord met de plagen van Mozes.”

Ik roep uit: „Is het dan allemaal één en hetzelfde?"

Zij: „Inderdaad. Het verwoordt de terugkeer naar de eerste natuur en je bent dan wedergeboren en wel naar lichaam en geest. Begrepen?"

Ik zeg: „Ik geloof het wel, maar nog net niet helemaal.”

Zij zegt: „Dat is ook de bedoeling. Er moet ook nog wat overblijven voor later.”

Ik zeg: „Ik begrijp het, u heeft het beloofd.”

Dan ben ik weer terug op de paasheuvel.

12 DE DOOD VAN DE EERSTGEBORENEN

Het maakt mij zo enthousiast dat ik warempel in de Bijbel ben gaan lezen. Daar zie ik echter wreedheden, die met liefde niets te maken lijken te hebben. Dat moet ik toch eens vragen. Ik loop om de paasheuvel heen en dan ben ik weer op het sneeuwwitte veld. Ik zeg tegen haar: „Ik las over de dood van de eerstgeborenen. Dat lijkt mij toch wel een fabel.”

Zij zegt: „Nog steeds heeft u het niet helemaal begrepen, geloof ik, want zoals ik steeds heb beweerd gaat het om de eerste versus de tweede natuur en de dood van de ene betekent het leven voor de andere. Een mens wordt in zonde geboren en in heiligheid wordt hij wedergeboren. Het ene hoort bij het andere. Het betekent ook nog iets anders en dat heeft te maken met de maagdelijke baring, maar dat vertel ik later.”

Zo ben ik weer heel snel terug op de paasheuvel.

13 PASCHA

Ik lees ook over het Pascha, maar ik weet echt niet wat dat inhoudt. Ik vraag het aan haar.

Zij zegt: „Het Pascha moet je zien vanuit de heilige geest van het vrouwelijke. Het is de veertiende van haar maand.”

Ik zeg: „Er staat: een mannelijk stuk kleinvee zult gij nemen.”

Zij zegt: „Ik weet het al. Het staat er heel omslachtig, maar het is gewoon de gemeenschap van de heilige geest.”

Daar kon ik het dan weer mee doen en zonder ook maar iets wijzer geworden te zijn was ik weer terug op de paasheuvel.

14 UITTOCHT

Zo langzamerhand krijg ik toch wel een idee van wat de bedoeling is van dit geheel. Ergens vormen God en het vrouwelijke een eenheid en gezamenlijk smeden zij een complot tegen het mannelijke via de liefde. Het hoogtepunt hiervan is het Pascha en dat is tevens het hoogtepunt van het vrouwelijke in verband met het menselijk. Naar de tweede en zondige natuur is het mannelijke dominant; die dominantie wordt doorbroken en dat is niet in de eerste plaats de wil van de vrouw, maar de wil van God. Dat is de gerechtigheid van God. Via het vrouwelijke is er dan het beloofde land en dat betekent dat het mannelijke en het vrouwelijke hand in hand samengaan. Dat betekent het einde van het rivaliteitsdenken van de man

en daardoor komt er een enorme hoeveelheid energie vrij. Door die energie verkrijgen wij een paradijs op aarde. Dat moet het beloofde land zijn.

Zo, dat heb ik geloof ik toch maar zelf bedacht. Maar zonder haar zou ik dit nooit geweten hebben. Ik ben intussen helemaal vergeten om naar de paasheuvel te gaan.

15 DE HEILIGE ZALFOLIE

Ik zal mij moeten verontschuldigen dat ik niet geweest ben. Het zit mij dwars dat ik vergeten ben om een vraag te bedenken. Bovendien had ik zoveel haast om hier te komen dat ik door een stoplicht ben gereden en daarvoor kreeg ik een bekeuring. Dat gaat mij geld kosten. Plotseling weet ik wat ik vragen wil. Ik zeg: „Hoe zit dat eigenlijk in de dertigste eeuw? Zijn jullie allemaal rijk of arm?”

Zij zegt: „Dat is de clou van alles en wat dat betreft is God een uitstekend zakenman. Door Hem geven de rijken aan de armen.”

Ik zeg: „Jullie vereren dus niet het gouden kalf?”

Zij zegt: „Oh, bedoelt u dat. Natuurlijk, jullie van de twintigste eeuw doen dat, stom van me dat ik dat even ben vergeten. Wij in de dertigste eeuw denken niet in geld, maar bij ons is de economie de liefdeseconomie en als wij denken aan rijk en arm denken wij in termen van de heilige liefdeszalf.”

Ik zeg: „Dat lijkt me ongehoord en ik moet zeggen: dat heb ik nog nooit gehoord.”

Zij zegt: „Het is maar net hoe je bekijkt; van voor of na de zondeval. Degene die denkt in termen van voor de zondeval vindt geld belachelijk en degene die denkt in termen van na de zondeval vindt liefdeszalf belachelijk. Maar ik moet wel zeggen dat God denkt in termen van voor de zondeval en van geld heeft God nog nooit gehoord. Dat is Hem geheel vreemd.”

Ik zeg: „De mensen bij ons doen aan liefdadigheid en de rijken geven geld aan de armen. Is dat God dan niet welgevallig?”

Zij: „Ik zei toch al: geld is God geheel vreemd en ik geloof dat u er verstandig aan doet om zo iets te verwijzen naar het hoofdstuk van humaniteit of iets dergelijks. In ieder geval heeft het met God niets te maken. Dat heeft u nu zeker wel begrepen?”

Ik zeg: „Inderdaad, maar daar moet ik verder toch nog eens over nadenken. Het is namelijk zo nieuw voor mij dat het mij gewoon overvallen heeft.”

Ik denk aan ‘de rijke jongeling’ en ‘de arme weduwe’, maar ik durf hier op dit moment verder niet over te vragen. Inmiddels ben ik trouwens weer terug op de paasheuvel.

16 VAN ACHTEREN

Ik vraag me af of je God ook kunt zien en ik lees dat Mozes de heerlijkheid des Heren van achteren heeft gezien. Daar moet ik eens iets over vragen.

Zij zegt: „Mozes is bekeerd en dat wil zeggen dat hij niet naar de tweede, maar naar de eerste natuur leeft. Hij is deelgenoot van het evenbeeld. De heerlijkheid des Heren is tegelijkertijd een evenbeeld en in dezelfde geest als het evenbeeld van God. Hij ziet de Engel Gods op de berg Horeb als een vuurvlam in de braamstruik. Hij ziet haar niet van voren, maar van achteren. Bekeerd! Naar de techniek van de gemeenschap van de heilige geest en daarmee in het verbond met God. Begrepen?”

Ik knik. Ik heb het begrepen en ook weer niet.

17 EVOLUTIE VERSUS SCHEPPING

Een heet hangijzer bij ons is de evolutie- of scheppingstheorie. Zou dat in de dertigste nog steeds het geval zijn? Zodra ik weer op de sneeuw witte vlakten ben vraag ik dat.

Zij zegt: „Bij ons gelden beide en het is maar net hoe je het bekijkt. Zoals u weet is de mens geëvolueerd uit het dier. De overgang van dier naar mens was echter geen evolutie, maar een revolutie, want op het ene moment was hij nog meer dier dan mens en op het andere moment meer mens dan dier. Deze overgang is gelijk aan de schepping. Hij leefde nog net eender als de dieren in eenheid met de natuur om zich heen en dit is vergelijkbaar met de kind- of de onschuld fase van de mens. We kunnen dit ook de primaire of de eerste natuur noemen. Dit is de natuur van de eerste levensbehoeften, zowel fysiek als psychisch, en deze verlopen parallel aan respectievelijk de lichaams- en de levensgeest. Dan vindt er een overgang plaats en dat is het verlies van de onschuld. Het individuele ontwikkelt zich en kenmerkend daarvoor is het verstandelijke. Dat is gelijk aan de zondeval. Aanvankelijk ben je gewoon één met de natuur en met alles en dus ook met God, maar dan wordt God een probleem. Hij wordt een verstandelijk probleem omdat het verstandelijke de primaire natuur gaat domineren en wel zodanig dat je je daar niet eens meer van bewust bent. Tijdens de zondeval wordt het vrouwelijke verleid door het mannelijke en dat betekent dat zowel fysiek als psychisch het mannelijke dominant wordt. Deze zonde is duivels en omgekeerd betekent dit dat de oorspronkelijke situatie terugkeert als het vrouwelijke zich laat verleiden door God. Die situatie is het paradijs van God. Begrepen?”

Zonder dat ik verder een woord uit kan brengen ben ik weer terug op de paasheuvel.

18 IJDELHEID

Als ik weer op de sneeuw witte vlakten ben zeg ik tegen haar: „Prediker noemt alles ijdelheid. Deelt u zijn gedachten?”

Zij zegt: „Zoals ik al een keer gezegd heb wordt het mannelijke denken beheerst door het rivaliteitsdenken dat gebaseerd is op onbewuste voorjaarsin-

stincten. Dit leidt tot toestanden, die te vergelijken zijn met bijvoorbeeld kemphanagedrag in het voorjaar. Zij zetten hun veren op om zo groot mogelijk te lijken. Bij mensen leidt dit tot prestigeobjecten, zowel individueel als collectief. Dat is de ijdelheid die Prediker bedoelt. Bij ons in de dertigste eeuw is dat niet het geval, want daar is deze ijdelheid onderkend. Het vrouwelijke heeft hier korte metten mee gemaakt. Vrouwen hebben hier namelijk instinctmatig een heel scherp gevoel voor, tenminste als dat gevoel ontwikkeld is. In de twintigste eeuw was dat instinct bij vrouwen onderontwikkeld en zij waren hierdoor zodanig ontaard dat zij hieraan zelfs meewerkten. Dat is nu wat in de dertigste eeuw met offer wordt bedoeld. Het machogedrag wordt op het altaar gelegd en met wortel en tak uitgeroeid. Begrepen?”

Ik knik en meteen ben ik weer terug op de paasheuvel.

19 HET SCHRIFT OP DE WAND

Toen ik opnieuw bij haar was, zei ik: „Ik las over koning Belsazar. Koning Belsazar richtte een grote maaltijd aan voor zijn machthebbers. Zij dronken wijn en roemden de goden van goud, zilver, koper, hout en steen. Tezelfdertijd verschenen vingers van een mensenhand. De koning zag de rug van de hand, die aan het schrijven was. Hij verschoot van kleur toen hij het las. Ook zijn machthebbers waren ontzet. Dit is het schrift dat geschreven is: Mene, mene, tekel, ufarsin. En dit is de uitlegging van de woorden: Mene: God heeft uw koningschap geteld en er een einde aan gemaakt; tekel: gij zijt gewogen en te licht bevonden; ufarsin (of peres): uw koninkrijk is gebroken. Hoe denken jullie in de dertigste eeuw over deze woorden?”

Zij zegt: „Eigenlijk precies zoals u het zegt. Machthebbers zijn degenen die denken de macht te hebben en dat is ook weer die ijdelheid, die het mannelijke en daarmee mannen eigen is. Macht betekent dat je groter lijkt dan je werkelijk bent. Denk aan de kemphanen. Het is niet echt, want de ware macht is God. God denkt niet in dode, maar in levende dingen. Hij denkt in termen van het menskind in potentiële zin. De wand is daarom in werkelijkheid de buikwand van het vrouwelijke en het schrijven op die wand is ter opwekking van het oerorgasme dat gelijk staat aan de maagdelijke baring van het menskind. God neemt de macht door dit kind en omgekeerd hieraan is dat een kind de macht overneemt. Samenvattend was de maaltijd die de koning aanrichtte de tegenhanger van de eschatologische maaltijd, waarbij de macht van de tweede natuur wordt gebroken ten behoeve van de eerste natuur. Dit wordt ook wel aangeduid met ‘het laatste oordeel’. Dat is het geval bij ons in de dertigste eeuw en dat is niet eenmalig het geval, maar meermalig, en zo is het niet statisch, maar dynamisch en levend.

Wij in de dertigste eeuw leven met de levende God doordat wij deelgenoot zijn van Gods evenbeeld. Begrepen?”

Ik zeg: „Het is niet te geloven.”

20 HET HIERNAMAALS

Ik dacht na over haar woorden en zij had het over de maaltijd, die gelijk was aan het laatste oordeel. Dat breng ik in verband met de dood. Dat moet ik toch eens vragen. Ik zeg: „Staat het laatste oordeel ook in verband met de dood?”

Zij zegt: „God is geen God van doden, maar van levenden. De dood is in dit verband de dood van de tweede natuur opdat de eerste natuur en daarmee God leeft. De overgang is gelijk aan de maaltijd waarover ik heb gesproken en het hier-na-maals is het hier en nu na die maaltijd. Het is dus direct na de gemeenschap van de heilige geest en op dat moment ben je het meest gelouterd. Dan leeft de eerste natuur echt! Dit wordt ook wel ‘de dag des Heren’ genoemd. Naar de oude profeet Maleachi is deze dag brandend als een oven. Zoals op de berg Horeb met de Engel Gods. Uit stof zijt gij genomen en tot stof zult gij wederkeren en de wedergeboorte zal als een gelijkenis zijn van de wedergeboorte. God zal in de gemeenschap van de heilige geest het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders, ‘opdat Ik niet kome en het land treffe met den ban.’ Laat dat u gezegd zijn!”

Plotseling is zij er niet meer en ben ik terug op het uitgangspunt.

21 DE KERK EN DE TEMPEL

Ik denk bij mijzelf: wat ik hoorde is een schitterende theorie, maar de praktijk is vaak anders. De zondag is niet de maandag. Ik zal haar eens moeten vragen of dat in de dertigste eeuw ook het geval is. Zodra de tijd daar is ben ik weer op de sneeuw Witte vlakte. Ik zeg: „Welke kerk is er bij jullie in de dertigste eeuw eigenlijk? Daar ben ik eigenlijk wel nieuwsgierig naar, omdat het er bij ons op lijkt dat de kerk niet overleeft.”

Zij zegt: „Bij ons in de dertigste eeuw is de kerk springlevend.”

Ik zeg: „Welke kerk heeft die duizend jaar eigenlijk overleefd?”

Zij zegt: „Dat is de Rooms Katholieke Kerk.”

Ik zeg: „De Rooms Katholieke Kerk? Het is zonde dat ik het zeg, maar die kerk was bij ons op sterven na dood. Bijna niemand geloofde meer in de Paus enzovoort en het celibaat zag men al helemaal niet meer zitten. Het is niet te geloven!”

Zij zegt: „U heeft wel en niet gelijk, maar zo rond de overgang van het ene naar het andere millennium is deze kerk tot inkeer gekomen en tot het besef gekomen dat zij als het ware vrijgezel gebleven is en dat

die situatie inderdaad zou leiden tot uitsterven. Als de nood het hoogst is is de redding nabij en bij de protestantse kerken was het van hetzelfde laken een pak. Die kerk is bekeerd tot het vrouwelijke en op een mooie zonnige dag, die gelijk aan de dag des Heren was, zijn zij beide in het huwelijk getreden.”

Ik zeg: „Hoe is het in vredesnaam mogelijk en wie had dat nu kunnen denken.”

Zij zegt: „Ik heb het nu alleen over de kerk en niet over de mensen in de kerk, dat is geheel iets anders. Het betekende dat de beide kerken samen gingen wonen in één huis, dat wil zeggen de kerk zelf en daarbij een nevenkerk, de tempel. Deze tempel kun je ook beschouwen als het klooster nieuwe stijl of als een diaconessenhuis, maar wij noemen dat gewoon ‘de tempel’. Daar wordt in de praktijk gebracht wat in de kerk wordt gepredikt. De kerk is een mannen- en de tempel een vrouwenzaak en dat is godsdienst zowel naar het Woord als naar de Daad.”

Ik zeg: „Bij ons was er steeds een streven van vrouwen om priester te worden in de gewone kerk.”

Zij zegt: „Dan zouden die vrouwen zichzelf niet meer zijn en dat zou zonde zijn. Het zou afwijken van God, die zei: Ik ben, die Ik ben.”

22 CHRISTELIJK

Bij Christus’ geboorte begint onze jaartelling. Ik snap eigenlijk niet waarom. Misschien weet zij uit de dertigste eeuw dat. Ik vraag haar dat zodra ik haar zie.

Zij zegt: „Ik begrijp waarom u dat vraagt, want in de eerste 2000 jaren werd er eigenlijk alleen maar over gepraat. Het christendom stond meer in het teken van het Woord en de Daad was slechts symbolisch en in de vorm van rituelen. Echter rond het jaar 2000 werden de rituelen werkelijkheden. Toen werd men van leerling tot volgeling van Christus door het evenbeeld van God. Zoals ik al gezegd heb heeft dit geleid tot de instelling van de diverse leeftijdscategorieën. In die geest was Hij en is Hij de Zoon van God. Hierop is de christelijke kerk gebaseerd en die kerk vormt in Woord en Daad een tegenwicht tot de wereld doordat hierin de basisinstincten worden gecompenseerd en geëlimineerd doordat de zonde wordt getransformeerd in de liefde van het evenbeeld van God. Begrepen? Zo niet, de volgende keer meer.”

23 DE KERK

Zij zegt: „God laat niet varen wat Zijn handen begonnen zijn, integendeel, Hij zal dat vervolmaken. Met name geldt dat voor de christelijke kerken. Grofweg zijn deze verdeeld in de Rooms Katholieke Kerk en diverse Protestantse Kerken. In de dertigste eeuw geldt dit ook nog, maar met dit verschil dat men in de Rooms Katholieke Kerk het Woord van God predikt en dat men in de Protestantse Kerk de Daad

van God in de gedaante van het evenbeeld belijdt. God is zowel Gezag als Liefde en in de Rooms Katholieke Kerk geldt het Gezag van de Vader en in de protestantse kerken de Liefde van de moeder. Op die wijze worden de hemel en de aarde tot een eenheid verenigd.”

Ik zeg: „Blijft de Katholieke kerk precies hetzelfde?”

Zij zegt: „Inderdaad is de Rooms Katholieke Kerk precies gelijk gebleven aan die in de twintigste eeuw. De protestantse kerken zijn omgedoopt tot wat wij ‘de tempel’ noemen en hierin zijn alle protestantse kerken verenigd. Zo is de Rooms Katholieke Kerk een mannaangelegenheid en de tempel een vrouwenaangelegenheid. Niet het Gezag van God, maar het gezag van de man over de vrouw wordt in de tempel geëlimineerd. Sinds de zondeval heeft de man namelijk over de vrouw geregeerd, maar valselijk, want hij bediende zich hierbij van het Gezag van God en dat was verkeerd en tegelijkertijd de zonde. De zonde is daarom de mannelijke dominantie. Daartegen protesteert het vrouwelijke en daarom zijn de vrouwen de nieuwe protestanten. De eliminatie vindt plaats in het huis van God en dat is de tempel. Begrepen?”

Ik zeg: „Zijn de Paus en de bisschoppen er bij jullie dan ook nog?”

Zij zegt: „Alles is gelijk gebleven.”

Ik zeg: „Zelfs het celibaat?”

Zij zegt: „Zelfs het celibaat. Als dat er niet zou zijn zou bij ons niemand priester willen worden.”

Ik zeg: „Bij ons wil niemand priester worden door het celibaat.”

Zij zegt: „Het kan verkeren, maar daarvoor leven wij na en jullie voor de Beking.”

Ik wilde nog wat vragen, maar ik zie dat ik al weer terug ben op de paasheuvel.

24 DE MAAGDELIJKE GEBOORTE

Zij zegt: „Christus is gelijk aan het evenbeeld van God. Zijn komst werd gekenmerkt door de maagdelijke geboorte. Hij werd verwekt en geboren vanuit de heilige geest in de personificatie van de maagd Maria, die ondertrouwd was. Deze geboorte is een gelijkenis en een gelijkenis wil zeggen dat het er op lijkt, maar tegelijkertijd totaal anders was; zó anders dat het begin gelijk aan het einde was. Bovendien is het niet verstandelijk, maar gevoelsmatig, en in die zin was het qua gevoel net alsof het een geboorte was. De maagdelijke geboorte is daarom het ‘geloof’ daarin. Vandaar ook dat God tegen de vrouw, die uit het paradijs verstoten was, zei: ‘Ik zal vermeerderen de moeite uwer zwangerschap; met smart zult gij kinderen baren en naar uw man zal uw begeerte uitgaan en hij zal over u heersen.’ Na de beking is dat omgekeerd. De vrouw zal over de man heersen. In de tempel zal zij zijn, zoals hij is. In de gemeenschap van de heilige geest. Begrepen?”

Dat zal wel niet, want mannen willen dat vaak niet begrijpen. Zij ervaren dit als de kruisiging en als de plagen van Mozes. Maar zij hoeven het niet te begrijpen, want vrouwen begrepen ook nooit waarom mannen hen overheersten.”

Met deze boodschap kom ik terug op de paasheuvel.

25 HET HEILIG HART

Zij zegt: „De maagdelijke baring is tweeledig. De vorige maand heb ik gesproken over het ‘alsof’ van de baring, maar de tweede vorm is de baring van ‘het heilig hart’. Dit is de getransformeerde ‘kop van de slang’ en op deze wijze is het duivelse veranderd in het heilige. ‘Het heilig hart’ is de belichaming van het evenbeeld van God, en aangezien het evenbeeld van God gelijk aan Christus is, is dit de opgestane Christus. Hij is het mensenkind! In de dertigste eeuw is dat allemaal heel gewoon en wij praten er eigenlijk nooit over. Voor ons gevoel is het echter ‘de blijde boodschap’. Een innerlijke blijheid overvalt ons en die blijheid is de blijheid van God, die in ons midden is. Dit gevoel overwint de doodse gevoelens, zodat wij het gevoel hebben eeuwig te leven. In de praktijk betekent het dat wij het ervaren als opnieuw jong te zijn. Het leven heeft weer zin. Begrepen?”

Ik knik en ik zie dat zij in de leeftijdscategorie valt van tussen achtenveertig en zestig jaar.

26 DE HEILIGE GEEST

De kerk is geestelijk en de heilige geest is de kerkelijke geest en met lichamelijke heeft dat niets te maken. Zij heeft het over de slang en over ‘het heilig hart’. Hoe zit dat eigenlijk? Dat zal ik toch eens moeten vragen.

Zij zegt: „Het Christendom berust op een tweevoudig fundament. Het ene is de verstandelijke geest en het andere de lichaams- of de levensgeest. In den beginne, toen de mens nog meer dier was dan mens, leefde hij in eenheid met de lichaamsgeest, maar na de zondeval was hij meer mens dan dier en vanaf die tijd domineerde de verstandelijke geest de lichaamsgeest. Deze laatste werd pas belangrijk bij geboorte, ziekte en dood. Echter deze geest is, zoals gezegd, tevens de geest van het paradijs, want het paradijs is de overgangsfase. Daar leefde de mens in eenheid met God en vandaar ook dat wij terug moeten naar die geest, toen het verstandelijke er nog niet was. Voor het volgen van Christus is het daarom een vereiste dat het verstand op nul staat en dat je doet wat het lichaam vraagt. Het streven van het lichaam is altijd gericht op leven en overleven en vandaar ook dat de lichaamsgeest een eenheid vormt met de levensgeest. Daar dit gelijk is aan de geest van het paradijs is dat de heilige geest. In de kerk praat men over die geest en in de tempel handelt men naar die

geest; vandaar dat gesproken wordt over een tweerlei fundament. Dat is tevens de reden van de genezingen. Een verlamde is gedeeltelijk verlamd. In dit geval is het geestelijk, hij is verstandelijk wel in orde, maar de levensgeest wordt genegeerd. Hetzelfde geldt voor de bezetenen. Zij zijn bezeten van boze geesten. Ook geldt dit ten aanzien van het dochtertje van Jairus. De levensgeest slaapt, zoals bij zovelen. Hetzelfde geldt voor de storm op het meer. Het meer is de levenszee. De levens- of lichaamsgeest is instinctmatig en als de instincten niet worden gereguleerd verkeert de wereld als in een toestand van de dierlijke bronsttijd. De mannetjesdieren rivaliseren en concurreren en dat kan bij de mens ontaarden in een oorlogstoestand, zowel in het klein als in het groot. Uiteindelijk kan het zover oplopen dat de gehele schepping vernietigd wordt, zodat de aarde weer was zoals zij was: woest en ledig. De heilige geest voorkomt dat, zowel op micro- als op macroschaal en daarom wordt gesproken over het eeuwige voortbestaan of het eeuwige leven. Begrepen?"

Ik knik. Vaak heb ik al gehoord over de ziel van de mens, maar nooit heeft iemand mij verteld wat de ziel nu eigenlijk is. Dat vraag ik haar op de sneeuw witte vlakke.

Zij zegt: „De ziel is gelijk aan ‘het heilig hart’ en zoals ik al zei is dat gelijk aan de opgestane Christus.”

Dan ben ik weer terug op de eeuwige paasheuvel.

27 HERSENEN

Datgene wat zij zegt is mij duidelijk en ook weer niet. Ik begrijp dat niet. Daar moet ik toch nog eens met haar over praten. Ik zeg: „Eerlijk gezegd begrijp ik u eigenlijk niet, alhoewel u duidelijke taal spreekt.”

Zij zegt: „Ik begrijp het wel. Het gaat om voor en na de zondeval. De mens heeft namelijk twee naturen en die twee naturen hangen samen met twee hersenen, die je zou kunnen onderverdelen in een linker- en een rechterhelft. U kunt het vergelijken met de ogen, je hebt ook twee ogen, een linker en een rechter. Min of meer zie je met die beide ogen hetzelfde, maar het grote verschil is dat als je met beide kijkt je in stereo of driedimensionaal ziet. Zo is het eveneens met de beide hersenen qua gedrag. Adam en Eva waren twee in één in die zin dat zij zowel persoonlijk waren als algemeen. Het laatste betekent dat zij gelijk waren aan respectievelijk het mannelijke en het vrouwelijke. Vóór de zondeval domineerde het algemene en daarmee het mannelijke en het vrouwelijke en na de zondeval het particuliere of persoonlijke. Met name geldt dit voor de liefde en voor God. Zoals wij reeds zeiden is deze liefde gelijk te stellen aan huwelijksliefde en vandaar ook dat wij twee vormen van het huwelijk kennen. In het ene geval ben je verliefd, verloofd en getrouwd met één en in het andere geval met allemaal. In het eerste geval geldt dit voor de tweede en in het tweede geval voor de eerste natuur. Beide

geven het driedimensionale en ‘het eeuwige leven’.”

Ik zeg: „Leeft de mens dan eeuwig?”

Zij: „Ja, de soort die mens heet. Dat wil in dit geval zeggen dat de populatie niet uit zal sterven.”

Ik zeg: „Hoe kan dat nou? Je kunt toch niet verliefd, verloofd en getrouwd zijn met allemaal?”

Zij zegt: „Natuurlijk kan dat wel. Jullie tijd was vol van geweld en oorlogen en men vereerde het leger in de vorm van de onbekende soldaat. Deze onbekende soldaat was de vertegenwoordiger van alle soldaten. Hetzelfde geldt voor het omgekeerde, de liefde, maar onder de voorwaarde van het evenbeeld van God. De allerkleinste vorm van het evenbeeld is de vader, de zoon en de heilige geest in de personificatie van de moeder en de dochter. De middelgrote vorm hiervan is de christelijke gemeente en de allergrootste vorm is de gehele mensheid en dat wil zeggen alle vaders, alle moeders en alle zoons en alle dochters. Zoals u weet is de leeftijd bepalend. Hiermee hebben wij het gezin, zowel in micro als in macro en dat betekent vrede op aarde, zowel in het klein als in het groot. Het ontbreken hiervan gaf de algehele onvrede en in het christendom noemt men dat het lijden. Het is als met twee ogen kijken. Niet dat je met één niets ziet, maar als je twee gewend bent mis je dan iets. Zo is het ook met de hersenen. Begrepen?”

Ik knik. Als ik weer op de paasheuvel terug ben denk ik nog na over wat zij gezegd heeft. Eigenlijk is het allemaal erg simpel. Het was dom van me dat ik het niet begreep, maar ik bedenk me dat ik maar met één hersenhelft heb leren leven en er zelfs geen vermoeden van had dat ik er twee heb. Het is dan ook alsof ik altijd met één oog heb gekeken, terwijl je door moeder natuur met twee bent uitgerust. Het is niet te geloven!

28 HET MISVERSTAND

Ik ga deze keer geloof ik niet naar de paasheuvel. Ik moet eerst tot bezinning komen en alles eens op een rijtje zetten. Ik begin er nu eindelijk iets van te begrijpen. De Bijbel is dus het boek van de eerste natuur. De eerste natuur is zintuiglijk en de tweede verstandelijk. Zoals ik het heb begrepen is de eerste natuurlijk vrouwelijk bepaald en de tweede mannelijk. Christus was dus een man die als man op de aarde was, maar hij was vrouwelijk bepaald. Vandaar natuurlijk het grote misverstand en dat wij daar nu nog over praten komt doordat het vrouwelijke ook in ons is, zonder dat wij ons daarvan bewust zijn. De Bijbel is dus een boek waar de vrouwelijke natuur in verwoord wordt. Waarom dan die omhaal van woorden? Ik begrijp het al. De eerste natuur is zintuiglijk en gevoelsmatig en die natuur bedient zich niet van woorden. De eerste en de tweede natuur verhouden zich als twee tegenpolen en daarom is het alsof de positieve pool over de negatieve praat en oordeelt.

Dat moet tot misverstanden leiden. De conclusie is dat de Bijbel een liefdesboek is, waarin de huwelijksliefde wordt beschreven en die liefde wordt werkelijk in de gemeenschap van de heilige geest. Feitelijk is het de gemeenschap met de gemeenschap. Zo zijn er mensen die zeggen dat de Bijbel saai is, maar ik kan me voorstellen dat het misschien wel het meest opwindende boek aller tijden is. Zij sprak over katholieken en protestanten als het mannelijke en het vrouwelijke. Zijn alle katholieken dan mannelijk en alle protestanten vrouwelijk? Natuurlijk niet. Het is het nieuwe denken van de twee naturen en die twee naturen huizen in zowel protestanten als katholieken. En waarom mogen vrouwen dan geen priester zijn, zoals wij die kennen? Het zal halfslachtigheid betekenen en bij God zul je jezelf zijn. En heeft zij niet gezegd dat de vrouw mannelijk zou zijn? Oh ja, natuurlijk, zij zal mannelijk geïnspireerd zijn en dat is heel wat anders dan dat zij man is. Voor de man geldt hetzelfde, hij zal vrouwelijk geïnspireerd zijn en zo zullen de beide naturen tot hun recht komen. Het zal een revolutie op wereldschaal betekenen. Maar wie ben ik? Niemand zal het geloven. Niet ik heb dat gezegd, maar zij die Stranger heet.

29 PASEN

Als ik haar weer zie op de sneeuw witte vlakte zeg ik: „Neemt u mij niet kwalijk dat ik de vorige keer niet geweest ben, maar ik moest eerst alles eens overdenken.”

Zij zegt: „Bij God mag zoiets niet, want dan verloochen je niet alleen Hem, maar ook jezelf en je eigen lichaam evenals dat van het evenbeeld. Het gaat hier namelijk om pasen en dat slaat niet over.”

Ik zeg: „U heeft gelijk, ieder jaar is het Pasen.”

Zij zegt: „Ik dacht dat wij de misverstanden opgelost hadden en voorbij waren, maar nu begint het weer van voren af aan. Het gaat niet om het officiële pasen, maar om het officieuze. Het officieuze pasen is de veertiende van de maand van het vrouwelijke. Zo heeft iedere vrouw haar eigen pasen.”

Ik zeg: „Is pasen dan gelijk aan de ovulatie?”

Zij zegt: „Zo kun je het wel stellen, maar om u nu een slag voor te zijn: dit geldt ook voor de vrouwen in de leeftijdscategorie van achtenveertig tot zestig jaar. Normaliter zijn zij in de menopauze, maar voor hen geldt de tweede natuur en dan is het voor hen weer als vanouds.”

Ik zeg: „Dat kan ik niet geloven.”

Zij zegt: „En Sara dan? Zij was negentig jaar en naar de eerste natuur gerekend vierenvijftig jaar. Jullie kennen toch ook een eerste en een tweede paasdag?”

Ik zeg: „Ja natuurlijk.”

Zij: „Zo geldt dat ook voor het officieuze pasen. Zo ziet u, het is allemaal één pot nat, als ik het zo eens mag zeggen.”

Ik zeg: „Geldt dat ook voor pinksteren?”

Zij: „Dat geldt ook voor pinksteren. Pasen is de dag van de verliefdheid, pinksteren de dag van de verloving en kerstmis die van de ondertrouw. Dat geldt voor de eerste dag en voor de tweede dag geldt dat je getrouwd bent. In die geest is het dan eerst pinksteren, dan kerstmis en dan pasen. Maar het grote verschil met de officiële volgorde is dat pasen, pinksteren en kerstmis hier allemaal op dezelfde dag vallen.”

Met die wetenschap kom ik terug op de paasheuvel. Ik denk: de wonderen zijn de wereld nog niet uit. Het gezegde is dat het een wonder is als pasen en pinksteren op dezelfde dag vallen; maar als kerstmis ook nog op die dag valt is het een godswonder. Laten we het daar voorlopig maar op houden.

30 LEVEN EN DOOD

Ik heb zo'n idee dat alles anders is dan dat ik gedacht had. Misschien geldt dat ook wel voor het leven en de dood.

Als ik dat aan haar vraag zegt zij: „Leven en dood hebben twee betekenissen zoals alles twee betekenissen heeft. Wat de godsdienst betreft betekent leven dat je leeft naar de eerste natuur. Zodra je dat doet is de tweede natuur als het ware dood en het omgekeerde geldt ook.”

Ik zeg: „Bij ons leeft men naar de tweede natuur. Ben je voor God dan dood?”

Zij zegt: „Inderdaad.”

Ik zeg: „Ik dacht altijd dat een christen na de dood óf in de hemel óf in de hel komt. Klopt dat dan niet?”

Zij: „Zoals ik al heel dikwijls gezegd heb is het christendom gebaseerd op het eeuwige voortbestaan en dat is tevens het doel. De dood is niet aan de orde of het moet al de dood van de tweede natuur zijn. Zo is Christus gestorven aan het kruis teneinde ons voorbeeld te zijn. Hij liet hierbij zien dat de tweede natuur moet worden opgeofferd opdat de eerste natuur zal leven. Die eerste natuur is de drieëenheid van de vader, de zoon en de heilige geest. Begrepen?”

Ik zeg: „Nog niet helemaal, want er is toch ook zoiets als het hiernamaals?”

Zij zegt: „De overgang van de tweede naar de eerste natuur wordt gekenmerkt door ten eerste 'het laatste oordeel' en ten tweede een eschatologische maaltijd. Het laatste oordeel is dat je 'ja' zegt tegen de eerste natuur en dat 'ja' is onder meer het 'ja' van de heilige geest van het vrouwelijke. Op dat jawoord volgt het bruiloftsmaal van het vrouwelijke en na die maaltijd is er sprake van de overgang. De tijd na deze overgang valt na de maaltijd en met andere woorden kun je dan spreken van het hiernamaals. Het is dus veel eenvoudiger dan je denkt.”

Ik zeg: „Ja, zegt u dat wel. De waarheid werkt meestal ontnuchterend. Het is dus helemaal niet zo

dat je na de dood in de hemel komt.”

Zij zegt: „Na de dood van de tweede natuur kom je wel in de hemel, maar dat is de hemel in de tempel en dus gewoon hier en nu op de aarde, precies zoals bij het hier en nu na de maaltijd. Het is eigenlijk niet meer en niet minder dan de gemeenschap van de heilige geest.”

Dan ben ik weer terug op de paasheuvel.

31 KATHOLIEKEN EN PROTESTANTEN

Ik weet nog steeds niet exact hoe het nu zit met de verdeeldheid in de kerk in de dertigste eeuw. Als ik weer ter plaatse ben zeg ik: „Bij ons is er sprake van verdeeldheid, alhoewel zowel katholieken als protestanten in dezelfde God geloven. Hoe is dat bij jullie nou precies geregeld?”

Zij zegt: „Bij ons is er ook die verdeeldheid, maar op een gans andere manier. Het is de verdeeldheid van het mannelijke en het vrouwelijke en daarmee verdeeldheid tussen het officiële en het officieuze. Je zou ook kunnen spreken van de voor- en de achterkant of van de zon of de maan.”

Ik zeg: „Is dat hetzelfde als wat bij ons ‘het mysterie’ genoemd wordt?”

Zij zegt: „Ja, het is de achterkant en daarom zou je dat zo wel kunnen noemen. Het zijn twee kanten van één medaille. De ene is de zondagse en de andere de maandagse zijde. Allebei hebben zij hun eigen waarde en samen vormen zij de gehele medaille.”

Ik zeg: „Blijft daarom het katholieke geloof zoals het was?”

Zij zegt: „Inderdaad, het blijft exact zoals het was.”

Ik zeg: „Ja, ik vraag het misschien ten overvloede, want ik kan het haast niet geloven.”

Zij zegt: „Binnen dat geloof is er sprake van protestantisme, maar dat is tegelijkertijd de reden waarom het leeft. De protestanten vormen de schare die niemand tellen kan, omdat dit de officieuze zijde is. Dat is een geheimenis en een geheim dat te vergelijken is met het huwelijksgeheim. Vandaar ook dat de Bijbel spreekt in geheimtaal. Over de gemeenschap van de heilige geest wordt verhullend gesproken en dat zal altijd zo blijven. Echter het grote verschil is dat wij dertigste-eeuwers precies weten waar het over gaat en wat er wordt gezegd. Bij jullie is dat anders, jullie zijn horende doof en ziende blind, want jullie horen het wel, maar waar het precies over gaat dat weten jullie niet. Jullie horen met de oren van bakkers en wij met de oren van schenkers, en dat is een levensgroot verschil.”

32 ZONDE

Katholieken zijn degenen die na de tijd van de zondeval leven en protestanten degenen die voor de zondeval leven. Zij zijn dezelfde, want deze twee gods-

diensten huizen in dezelfde mens. Zo is het katholicisme met het protestantisme verenigd en niet alleen uitwendig, maar tevens inwendig. Zo heb ik het tenminste begrepen. Zo ook is het zondige en het heilige in de mens verenigd. Ik moet daar toch nog eens met haar over praten. Als ik weer op de sneeuw-witte vlakte ben zeg ik: „Hoe zit dat eigenlijk met de zonde? Het protestantisme is immers ontstaan op grond van de aflaten van de zonde, oftewel het afkopen van de zonde.”

Zij zegt: „Het merkwaardige is dat dat klopt, echter de misstanden ontstonden toen men ging denken in de geest van geld. Op zich gaat het over het aflaten van de zonde opdat deze wordt geïncorporeerd in de liefde van God en daarmee wordt getransformeerd in het heilige.”

Ik zeg: „Sommige mensen doen erg somber over de zonde en zeggen dat de mens reeds gezondigd heeft zodra hij is geboren.”

Zij zegt: „De zonde is onlosmakelijk verbonden met het heilige en als dit niet zo zou zijn was de wedergeboorte niet mogelijk.”

Ik zeg: „Staat de wedergeboorte dan in verband met het dopen?”

Zij zegt: „Uiteraard, de doop is hetzelfde.”

Ik zeg: „Word je dan als kind gedoopt of als oudere? Dat is bij ons namelijk nogal eens een twistpunt.”

Zij: „Als twaalf- of dertienjarige, als je kind van God wordt door deelgenoot te zijn van het evenbeeld. Daar moet ik nog wel wat aan toevoegen, want niet iedereen kan zomaar gedoopt worden. Je moet namelijk kerkelijk actief zijn en je mag niet zondigen. Bij ons zijn de katholieken en daardoor ook de protestanten zeer streng in de leer en orthodoxe christenen. De kledij is daaraan aangepast. Vrouwen mogen nooit en te nimmer een broek dragen en dragen lange rokken.”

Ik zeg: „Dan zijn zij net eender als de orthodoxe protestanten hier op de Veluwe.”

Zij zegt: „Dat weet ik niet, maar nogmaals, zij zijn echt christelijk gekleed en afwijken daarvan is zondig en tegen het leergezag in. Er is dan ook volstrekt geen sprake van losbandigheid. Doordat de zonde in de tempel wordt gereguleerd is de wereld er van bevrijd. Zij zijn bevrijd van de hartstochten. Vandaar ook dat mannen en vrouwen bij ons met elkaar omgaan als broer en zus.”

Dan ben ik weer terug op de wereld en ik denk: Daar zit toch wel heel erg veels goeds in.

33 NAG HAMMADI

Direct na de tweede wereldoorlog is de Nag Hammadi bibliotheek ontdekt. Vooral het evangelie van Thomas intrigeerde mij nogal en toevallig kwam ik dat boek pas weer tegen. Ik denk dat ik haar daarover misschien eens iets kan vragen. Of zou zij zich alleen

houden aan de officiële Katholieke Kerk? Zodra ik haar zie zeg ik: „Hoe denken jullie in de dertigste eeuw over de Nag Hammadi bibliotheek? Of is die bij jullie niet bekend?”

Zij zegt: „Jazeker kennen wij die. Zij handelt over de gemeenschap van de heilige geest, net zoals de Bijbel.”

Ik zeg: „Bij ons noemt men dat mystiek.”

Zij zegt: „Zeg mij wat het verschil met de Bijbel is.”

Ik zeg: „Het begint nogal vreemd. Er wordt gezegd dat degenen die de betekenis van deze woorden vindt de dood niet zal ondervinden.”

Zij zegt: „Is dat zo vreemd? Ik zeg hetzelfde, want de mens die deze woorden werkelijk begrijpt beseft dat het hier niet om het individuele, maar om het algemene gaat. Het betekent dat de mens in eenheid is met de mensheid en dat deze mens eeuwig leeft.”

Ik zeg: „Als je het zo bekijkt is het totaal anders. Ook las ik dat er werd gezegd: Wordt voorbijgangers.”

Zij zegt: „Als je God liefhebt met geheel je hart heb je de mensheid lief met geheel je hart en met name geldt dat ten aanzien van Gods evenbeeld. Iedere voorbijganger die hieronder valt is binnen dat bestek als je echtgenoot of echtgenote.”

Ik zeg: „Dat is wel een zeer vreemde gedachte.”

Zij zegt: „Nog vreemder is dat de vrouw mannelijk is binnen het bestek van Gods evenbeeld.”

Ik zeg: „Ja, daar besluit het mee. Er wordt gezegd dat vrouwen niet waardig zijn te leven en het antwoord daarop is dat de vrouw mannelijk wordt, zoals u dat zei.”

Zij: „Ik zei: binnen het bestek van Gods evenbeeld of in het Koninkrijk van God. Dit is het Koninkrijk van de tweede natuur en in die tweede natuur is de vrouw mannelijk en dat betekent dat de heilige geest in haar geactiveerd is en zij daarnaar handelt. Dat is de emancipatie bij de bron en door deze emancipatie verkrijgt zij een eigen identiteit. Die identiteit is gelijkwaardig aan die van de man en dat is de goddelijke gerechtigheid.”

Voordat ik verder nog iets kon vragen was ik weer terug op de paasheuvel.

34 OPENBARING

Zij is voor mij een openbaring en die gedachte brengt mij op het bijbelboek der Openbaring. Zodra ik haar vraag zeg ik: „Wat is voor jullie de openbaring?”

Zij zegt: „Alles wat de tweede natuur betreft is steeds opnieuw een openbaring, want voor het gevoel is alles voortdurend nieuw doordat het steeds wordt vernieuwd. Vernieuwd is de boekrol. Het is het mannelijk-vrouwelijke. Het vrouwelijke handelt als het mannelijke. De duivel bijt in zijn eigen staart.”

Ik zeg: „Dat snap ik niet.”

Zij zegt: „Hier wordt nogmaals de gemeenschap van de heilige geest onder woorden gebracht, maar dan samenvattend. Het is een openbaring en dat wil zeggen dat het accent op de baring ligt en deze is openbaar van karakter. Niet voor iedereen geldt dat, maar voor de moeder-oversten van de tempel. Zij zijn vrouwen die ouder dan zestig zijn. In de tempel bevinden zich het religieuze model van de hemel en de aarde alsmede de voorhang van de tempel en het kruis. De kruisiging is als een biecht te beschouwen en vandaar ook dat er een biechtspiegel is. We kunnen eigenlijk zeggen dat dit de slotsom van zowel de Bijbel als van de kerkelijke rituelen is. Alles wat bij jullie dode letter en dode materie was is hier tot een levende werkelijkheid geworden. Het is van dood levend geworden en dat is de ware vernieuwing.”

Toen was ik weer terug op de paasheuvel.

35 HET LAATSTE OORDEEL

Ik weet dat ik niet mag vragen wat de gemeenschap van de heilige geest inhoudt en ik weet ook waarom dat niet mag. Het heeft namelijk het karakter van een huwelijksgemeenschap en het gaat hier om een orthodox christelijke benadering daarvan. Een doodzonde is dat je voor die tijd weet wat de gemeenschap inhoudt. Dat weet je pas als je getrouwd bent. Eerst geef je het jawoord en dan pas volgt de rest en niet omgekeerd. Je bent dan als een onbeschreven blad en maagd. Dat is het allerbelangrijkste. Zij bevestigt dat.

Ze zegt: „Het jawoord is onherroepelijk en het is bij ons als ‘het laatste oordeel’. Eerst is er sprake van het leergezag en de daarbij behorende vroomheid. Vanuit die vroomheid geef je je jawoord of je geeft het niet. ‘Ja’ betekent leven en ‘nee’ betekent het sterven van de tweede dood. De tweede dood is als de hel, want je weet dat je de liefde mist. Je zult geen deelgenoot zijn van het evenbeeld en niet één zijn met het lichaam van Christus. In de eerste plaats geldt dat voor de kerk. De kerk wordt hiermee van leerling tot volgeling van Christus.”

Dan ben ik weer terug op de paasheuvel. Ik denk: wie ben ik, dat ik dat mag weten? Of weet iedereen dat al en ben ik de enige die zo onwetend is?

36 HET VERBOND

Zij zegt: „De mens als mensheid is gelijk aan de elementaire stof of materie. Er zijn twee soorten primaire bindingen tussen de elementaire deeltjes: A. de homopolare bindingen, en B. de heteropolare bindingen. Hetzelfde geldt voor de elementaire deeltjes van de mensheid, dat wil zeggen, de mensen. De homopolare bindingen zijn het goddelijke huwelijk en de heteropolare het burgerlijke huwelijk. Verder is er in de materie sprake van secundaire bindingen, zoals de polaire en de wisselwerkingskrachten. De po-

laire krachten zijn de aantrekkingskrachten van het mannelijke en het vrouwelijke en de wisselwerkingskrachten zijn de dagelijkse contacten. In die geest is de mensheid een geheel en zo ziet u dat de essentiële goddelijke kracht bij jullie in de twintigste eeuw ontbreekt.”

Ik zeg: „U spreekt over homopolaire bindingen. U bedoelt hiermee toch niet de homosexualiteit?”

Voor het eerst zie ik haar lachen en ze zegt: „Zolang u dat bedoelt bestaat dat bij ons niet. Dat wordt van het begin af aan met wortel en tak uitgeroeid en het ongelooflijke voor u is misschien wel dat dit juist door de homopolaire binding gebeurt. Het andere woord hiervoor is het verbond met God.”

Als zij dit heeft gezegd ben ik weer terug op de paasheuvel. Ik voel mij dom en onvolwassen en onprettig. Zij weet kennelijk alles en ik weet niets.

37 HET DUIZENDJARIGE RIJK

Zij zegt: „Geschreven staat dat de slang en de duivel duizend jaar opgesloten worden in de afgrond van het vrouwelijke. Daarna zullen zij korte tijd weer losgelaten worden. Wij zijn nu exact duizend jaar verder in de tijd dan u en wij zitten wat dat betreft in hetzelfde schuitje. Wat bij u begint eindigt bij ons. Dat is tevens de reden waarom ik hier ben. Ik voel het namelijk als een oorlogsdreiging die boven onze hoofden hangt. Tegelijkertijd constateer ik dat u dat niet als oorlog ervaart. Uw wereld is wat wij noemen ‘woest en ledig’ en u leeft daarin gewoon voort alsof er niets aan de hand is. Ik snap niet hoe dat in godsnaam mogelijk is.”

Ik zeg: „Wij zijn daar kennelijk zo aan gewend geraakt dat wij ons dat niet eens bewust zijn.”

Zij zegt: „Bent u zich niet eens bewust dat u niet met God leeft in Zijn evenbeeld? Voelt u geen spoor van onvrede in uzelf? Ik kan mij dat niet voorstellen.”

Ik zeg: „Misschien voel ik dat wel, maar het is allemaal heel ver weg en misschien heb ik dat gevoel wel onderdrukt. Ik heb wel perioden waarin ik me ongelukkig voel, maar niets is volmaakt, denk ik dan, en zo werp ik het van me af.”

Zij zegt: „Gelukkig maar, want ik vreesde het ergste. Maar onder wiens gezag staan jullie dan?”

Ik zeg: „Onder wiens gezag? Ja, daar vraagt u wat. Onder wiens gezag staan wij eigenlijk?”

Zij zegt: „Jullie staan onder het gezag van het mensenverstand en mensenideeën en mensenideologieën en dat lijkt mij het ergste dat er is.”

Met die woorden ben ik weer terug op de paasheuvel. Ik weet niet wat ik er van moet denken.

38 PARADIJS OP AARDE

Zij zegt: „Het verhaal in het bijbelboek Genesis beschrijft twee uitersten: enerzijds is de aarde ‘woest

en ledig’ en anderzijds is er sprake van het paradijs. Door Christus weten wij dat de waarheid er tussenin ligt met het accent op het paradijs. Zoals ik zei is er sprake van een verbond en bij een verbond komt er energie vrij. Deze energie is de getransformeerde energie van de zonde die in het heil veranderd is. Het komt er op neer dat alle rivaliseringsenergie vrij komt en dat deze omgezet wordt om moeder-aarde te veranderen in een bloemenparadijs. Woestijnen worden ontgonnen en omgezet in oases. Het allermooiste is dat de mens zelf slechts de helft hoeft te doen en net zoals bij de wonderbare spijziging zal moeder-natuur de andere helft voor haar rekening nemen. Geen prestigeobjecten meer of torens van Babel. Kortom de zin van het leven zien wij weer en dat maakt dat wij er weer echt zin in krijgen om moeder-aarde te transformeren in een bloemenparadijs. Niet het gouden kalf of de economie worden aanbeden en daarmee zal de verdeeldheid verdwijnen. God wordt aanbeden en God is niet alleen de allerhoogste Eenheid die er is, maar Zijn evenbeeld is schepper van de eenheid in de wereld doordat Hij de oorzaak van de on-eenheid en de daarbij behorende onenigheid elimineert.”

Daar weet ik niet veel tegen in te brengen. Dat is de voorsprong van de dertigste-eeuwen op de twintigste-eeuwen. Ik had altijd gedacht dat de voorsprong zou bestaan uit gecompliceerde electronica met de daarbij behorende automatisering, maar daar heb ik mij kennelijk zwaar in vergist. Met een gevoel van enige teleurstelling arriveer ik weer op de paasheuvel.

39 HET KONINKRIJK VAN GOD

Zij zegt: „Bij ons in de dertigste eeuw is het Koninkrijk van God gevestigd met als evenbeeld het koninkrijk van Christus.”

Ik zeg: „Daar heb ik wel eens van gehoord en in kerkelijke kringen spreekt men daar ook wel over, maar altijd min of meer abstract en het wordt nooit geconcretiseerd. Het lijkt er op dat men er wel over praat, maar dat men zelf eigenlijk niet weet wat er mee bedoeld wordt. Dat komt op mij over als een halve waarheid en daarom geloofde ik ook niet. Halve waarheden zijn halve leugens en dat ademt bij mij een geest van schijnheiligheid.”

Zij zegt: „Bij ons is dat niet het geval. Je weet precies waar je aan toe bent en dat geldt ook voor het koninkrijk van God en van Christus. Bij jullie is er eveneens sprake van een koninkrijk. De koning of koningin staat boven de partijen en hetzelfde geldt voor God. De feitelijke regeringsvorm is de parlementaire democratie. Deze bestaat uit de regering met de Tweede en de Eerste Kamer. Bij ons is dat eveneens het geval. Echter het verschil is dat het bij ons geen democratie, maar een theocratie is. De invulling is anders. De regering wordt namelijk gevormd door de

vaders van 48–60 jaar. De Tweede Kamer door de zoons en de dochters van 12–24 jaar. De Eerste Kamer door de moeder-vrouwen van 48–60 jaar. Deze laatsten hebben het laatste woord en dat betekent dat hun woord wet is.”

Ik zeg: „Allemachtig.”

Zij: „Daarom zijn er bijvoorbeeld bij ons geen auto's, zoals bij jullie. De moeders vinden dat die dingen gewelddadig zijn omdat ze de kinderen dood rijden. De moeders zijn van oordeel dat geen enkele auto dit waard is en daarom zijn zij taboe verklaard. Ook hebben zij een natuurlijk gevoel of iets echt nodig is of dat het een statussymbool is dat uit macht en prestige voortkomt. In het laatste geval wordt het afgewezen. Op deze wijze is het kwaad reeds uitgebannen voordat het zich voordoet en voorkomen is beter dan genezen, vindt u ook niet?”

Ik zeg: „Op deze wijze is het allemaal eenvoudiger dan ik dacht.”

Zij zegt: „Wij dertigste-eeuwers leven supereenvoudig, want eenvoud is nog altijd het kenmerk van het ware. Waarom zou je ingewikkeld doen als het eenvoudig kan? Dat behoort tot de rivaliseringsdrang en daarmee verlaag je je tot het instinctmatige omdat je van daaruit handelt. Nee, daarboven zijn wij uitgestegen om het eenvoudige feit dat wij onszelf hebben begrepen.”

Ik zeg: „En jullie huizen?”

Zij zegt: „Die vormen een eenheid met de natuur er omheen. Naar het voorbeeld van de paasheuvel.”

40 HET ONBESCHREVEN BLAD

Zij zegt: „Vandaag ben ik voor de laatste keer hier en dat vind ik eigenlijk spijtig.”

Ik zeg: „U had mij iets beloofd en dat is dat als de kerk officieel verklaart dat zij in het huwelijk wil treden met de vrouwelijke tak op basis van de gemeenschap van de heilige geest, dat u mij dan zou vertellen wat deze gemeenschap inhoudt.”

Zij zegt: „Ik houd mij aan mijn woord, tenminste als de gezondheid het toelaat.”

Ik zeg: „Accoord, maar mag ik dan nog iets vragen? Mag ik deze blijde boodschap van u overbrengen? Ik zal het uit uw naam publiceren.”

Zij zegt: „Weet u het dan nog allemaal en heeft u het wel goed begrepen?”

Ik zeg: „Ik geloof van wel. Misschien soms niet helemaal, maar de essentie snap ik geloof ik wel. Het mannelijke overheerst het vrouwelijke, zowel lichamenlijk als geestelijk. De tempel is zodanig ingericht dat dit teniet wordt gedaan, zodat het mannelijke en het vrouwelijke recht tegenover elkaar komen te staan. Dan is de afloop bekend en dat is de verzoening en de gerechtigheid. Tegelijkertijd introduceert dit het evenwicht tussen het mannelijke en het vrouwelijke en vanuit dat evenwicht wordt de wereld geregeerd.”

Zij zegt: „Dat is zo ongeveer de clou van het geheel. Ik geloof wel dat iedereen dat kan begrijpen.”

Ik zeg: „Als je het tenminste wilt begrijpen.”

Zij zegt: „Het gaat dus om twee zijden. Als je de ene zijde ziet, zie je de andere niet en zo hoort het ook te zijn. De wereld en de godsdienst zijn twee aparte werelden en geen mengsel, want dat geeft alleen maar halfslachtigheid en schijnheiligheid. Vandaar ook dat als je het ene ziet het andere een onbeschreven blad is net zoals deze sneeuw witte vlakke hier. Dat betekent dat als u het publiceert de rechterzijde beschreven is en de linkerzijde niet.* Begrepen?”

Ik zeg: „Ik ben het onbeschreven blad.”

Zij zegt: „En ik wat jullie wereld betreft. Het zijn twee aparte werelden. Als je met je beide ogen precies hetzelfde zou zien zou je nooit driedimensionaal kunnen zien. Het ene oog heeft een andere invalshoek dan het andere.”

Tegelijkertijd zie ik de sneeuw witte vlakke en de paasheuvel en dan ben ik er mij van bewust dat het officieuze pasen het begin is. Als de kerk het wil! Vanuit die gedachte zeg ik tegen haar: „Hopelijk tot ziens!”

EPILOOG

Het is allemaal begonnen met ‘De uittocht’. In dat gedicht had ik iets beloofd dat ik niet waar kon maken. Alleen God kan het!

Als ik het relaas van mijn belevenissen doorlees, kan ik het nog steeds haast niet geloven. Heb ik werkelijk een geestelijke uit de toekomst ontmoet, of hebben we hier te maken met ‘Christian Science Fiction’?

*Deze opdracht is om æsthetische en oëconomische redenen niet opgevolgd.—GJCL

